

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. K .**, nar. „X“, bytem „X“, t. č. ve Věznici Bělušice, se sídlem v Bělušicích č. p. 66, p. ú. Bečov u Mostu, PSČ 435 26, **proti žalované: Č e s k é s p r á v ě s o c i á l n í h o z a b e z p e č e n í**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2014, č. j. „X“, o invalidním důchodu,**

t a k t o :

I. Žaloba s e o d m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, jež byla zdejšímu soudu postoupena přípisem žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 3. 2014, č. j. „X“, podaným k poštovní přepravě dne 18. 3. 2014, když samotná žaloba spolu s tímto přípisem byla soudu prostřednictvím držitele poštovní licence doručena dne 19. 3. 2014, domáhal zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 1. 2014, č. j. „X“, jímž byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 9. 2013, č. j. 770 523 9575, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

Předně je nutné uvést, že k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je legitimován ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož ustanovení zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle ust. § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Odst. 2 citovaného ustanovení pak stanovuje, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle odst. 3 tohoto ustanovení případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl návrh podán předčasně nebo opožděně.

V posuzovaném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 10. 1. 2014, jak prokazatelně vyplývá ze správního spisu, který předložila soudu žalovaná spolu s postoupenou žalobou. Žalobce převzetí tohoto rozhodnutí stvrdil svým podpisem na dodejku ze dne 8. 1. 2014, č. j. „X“, jež spolu s originálem žalobou napadeného rozhodnutí tvoří nedílnou součást dotyčného správního spisu.

Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle měsíců byl tedy v případě žalobou napadeného rozhodnutí pátek **10. 1. 2014** a dvouměsíční lhůta pro podání správní žaloby tak skončila v pondělí **10. 3. 2014**.

V projednávané věci žalobce sice vyhotovil předmětnou žalobu dne 27. 2. 2014, přičemž ještě téhož dne ji dal rovněž k poštovní přepravě, tj. v zákonné dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Nicméně z hlediska splnění podmínek soudního řízení podstatnou skutečností je, že žalobce předmětnou žalobu adresoval a zaslal přímo žalované, a nikoliv Krajskému soudu v Ústí nad Labem, jakožto věcně a místně příslušnému soudu. Žalovaná sice následně přípisem ze dne 17. 3. 2014, č. j. „X“, správně postoupila zdejšímu soudu předmětnou žalobu, ovšem žaloba byla žalovanou dána k poštovní přepravě **až dne 18. 3. 2014**.

Na tomto místě soud konstatuje, že s účinností od 1. 1. 2012 byla z ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. vypuštěna druhá věta, kde bylo uvedeno, že lhůta pro podání žaloby je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Od 1. 1. 2012 již není lhůta pro podání žaloby zachována, pokud je podána žaloba u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje, jelikož pro posouzení včasnosti žaloby je rozhodné, kdy tento správní orgán přeposlal jemu zaslanou žalobu soudu. Žalovanou Českou správu sociálního zabezpečení přitom nelze považovat za orgán, který má ve smyslu ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. povinnost doručit takové podání. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu při posuzování otázky včasnosti podání kasační stížnosti u místně nepřislušného soudu ve svém usnesení ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 51/2007 – 55, které je publikována ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1790/2009 a také na www.nssoud.cz.

V návaznosti na shora uvedené je zřejmé, že **poslední den lhůty** pro podání předmětné žaloby bylo pondělí dne **10. 3. 2014**. Jak již bylo shora zmíněno, předmětná žaloba však byla žalovanou Českou správu sociálního zabezpečení předána k poštovní přepravě **až dne 18. 3. 2014**. Z právě uvedeného je tak zřejmé, že lhůta k včasnému podání žaloby nebyla zjevně zachována, když žaloba nebyla v poslední den lhůty předána soudu, nebo **jemu** zaslána

prostřednictvím držitele poštovní licence popř. předána orgánu, který ji měl povinnost doručit soudu.

S ohledem na výše uvedená příslušná ustanovení s. ř. s. nezbylo soudu nic jiného než vyslovit, že předmětná žaloba byla podána opožděně, neboť nebyla dodržena zákonem stanovená dvouměsíční lhůta k jejímu podání. Z tohoto důvodu proto soud s odkazem na ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tuto žalobu pro opožděnost ve výroku ad I. usnesení odmítl.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 25. března 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová